

Sygnatura akt VIII C 2074/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

przeciwko W. Z.

o zapłatę

zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 203,80 zł (dwieście trzy złote osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 167 zł (sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2074/18

UZASADNIENIE

W dniu 29 sierpnia 2016 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej W. Z. (PESEL (...)) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 203,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2015 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozewem kwota wynika z wystawionego wezwania do uiszczenia opłaty dodatkowej oraz opłaty za podróż w związku z podróżowaniem przez pozwaną środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Wysokość opłat została naliczona w oparciu o przepisy uchwały Rady Miejskiej w Ł. z dnia 25 stycznia 2012 roku. Pomimo wystawionego wezwania do zapłaty pozwana nie zapłaciła przedmiotowej należności.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 4v.-5)

W dniu 8 lutego 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty, którym zasądził dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 19)

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwana zakwestionowała dochodzone w sprawie roszczenie podnosząc, że nie miała zadłużenia u powoda, nie otrzymała żadnych mandatów, ani wezwań do zapłaty. Wskazała, iż pod wezwaniem widnieje wyłącznie nieczytelna parafa, która uniemożliwia identyfikację osoby, która ją złożyła. Ponadto pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k. 45-49)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie wskazując, iż pozwana nie dokonała w terminie płatności za jazdę bez ważnego biletu.

(odpowiedź na sprzeciw k. 56-57)

Na rozprawie w dniu 23 stycznia 2019 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 65)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 września 2015 roku pozwana W. Z. poprzez zajęcie miejsca w tramwaju linii numer (...), zawarła umowę przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego. W trakcie podróży, na odcinku (...)P., pozwana została skontrolowana przez kontrolera biletów nr (...), który po stwierdzeniu, że podróżuje ona bez biletu, wystawił na pozwaną wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 3,80 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni.

W treści wezwania, oprócz imienia i nazwiska pozwanej oraz jej adresu, wpisano jej nr PESEL ((...)), serię i numer dowodu osobistego ((...)) oraz imię ojca (R.), które to dane odpowiadają danym widniejącym na wydruku z bazy PESEL-SAD dotyczącym pozwanej W. Z. (k. 6-8). Dane podczas kontroli wpisano na podstawie okazanego dowodu osobistego pasażera. Ważność dokumentu tożsamości pozwanej, o którym mowa wyżej, została przy tym ustalona na dzień 12 czerwca 2018 roku co oznacza, że ten był wystawiony w dniu 12 czerwca 2008 roku.

(wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej k. 16, wydruk z bazy PESEL-SAD k. 6-8)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 roku, III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 roku, I CSK 653/09, LEX). Zarzut ten okazał się nieskuteczny. W niniejszej sprawie znajduje zastosowanie roczny termin przedawnienia zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (t.j. Dz.U. 2015, poz. 915), w myśl którego, roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia o zapłatę opłaty dodatkowej, które stało się wymagalne w dniu 25 października 2015 roku (wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej oraz opłaty za podróż zostało wystawione w dniu 25 września 2015 roku, a termin na zapłatę wynosił 30 dni). W przedmiotowej sprawie powód wystąpił z powództwem w dniu 29 sierpnia

2016 roku, a więc przed upływem roku od daty wymagalności dochodzonego roszczenia, co czyni podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia bezzasadnym.

W ocenie Sądu powód wykazał, że w dniu 25 września 2015 roku pozwana W. Z. podróżowała środkiem komunikacji miejskiej i została poddana kontroli na okoliczność posiadania ważnego biletu, na skutek której, kontroler wystawił na pozwaną wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej oraz opłaty za podróż. Powód złożył do akt sprawy wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej nr (...), w treści którego oznaczono miejsce i czas przeprowadzenia kontroli, przyczynę wystawienia wezwania oraz dane osobowe pozwanej. Co istotne dane te zostały przez kontrolera spisane z dowodu osobistego pozwanej, W. Z. zaś złożyła pod wezwaniem własnoręczny podpis (parafę). Wprawdzie pozwana w toku procesu kwestionowała, aby posiadała zadłużenie u powoda, podnosząc, iż powód nie wykazał, aby to ona podpisała się pod wezwaniem, to jednocześnie nie zgłosiła żadnych dowodów zmierzających do wykazania, że podważana parafa nie jest jej autorstwa. Nie budzi przy tym wątpliwości, że to na pozwanej ciążyła powinność wykazania, że podpis pod wezwaniem do wniesienia opłaty dodatkowej pochodzi od innej osoby, jeśli z faktu tego chciała wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że seria i numer dowodu osobistego wpisane w wezwaniu odpowiadają serii i numerowi dowodu osobistego, którym pozwana posługiwała się w dacie kontroli. Jak wynika z wydruku z bazy PESEL-SAD z dnia 23 stycznia 2017 roku (k. 6-8), przedmiotowy dokument tożsamości miał datę ważności do dnia 12 czerwca 2018 roku, a zatem musiał zostać wystawiony w dniu 12 czerwca 2008 roku. W myśl bowiem art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 roku o dowodach osobistych, dowód osobisty wydany osobie, która ukończyła 5 rok życia, jest ważny przez okres 10 lat od daty jego wystawienia. Co prawda pozwana obecnie posługuje się dowodem osobistym seria (...), to jednak, jak wynika z wydruku z bazy PESEL-SAD z dnia 23 stycznia 2019 roku (k. 60-62v.), dokument ten jest ważny do dnia 31 lipca 2027 roku, co w myśl przytoczonego przepisu art. 7 ust. 2 ustawy, prowadzi do oczywistego wniosku, iż musiał zostać wystawiony w dniu 31 lipca 2017 roku, a więc niemal dwa lata po tym, jak pozwana podróżowała bez biletu. Jednocześnie pozwana nie zgłaszała, że dowód osobisty seria (...) zgubiła, czy też został jej skradziony, co implikuje konstatację, iż to W. Z. okazała przedmiotowy dokument tożsamości podczas kontroli biletów w dniu 25 września 2015 roku. Skoro zatem pozwana podróżowała środkiem komunikacji miejskiej bez biletu, a tym samym nie dotrzymała warunków zawartej z powodem umowy przewozu, ten był uprawniony do obciążenia pozwanej: opłatą dodatkową w wysokości 200 zł, jak również opłatą za podróż w wysokości 3,80 zł. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że wysokość opłaty dodatkowej, jak i opłaty za podróż, nie są dowolnie kształtowane przez stronę powodową, a znajdują swoje źródło w przepisach prawa miejscowego. Żądanie powoda zapłaty kwoty 203,80 zł należy zatem uznać za w pełni zasadne.

W ocenie Sądu w pełni zasadne było również żądanie dotyczące zasądzenia odsetek za opóźnienie od należności głównej. M.-prawną podstawę omawianego roszczenia powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (do dnia 31 grudnia 2015 roku odsetki ustawowe).

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 203,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona powodowa wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od pozwanej zwrot kosztów procesu w

łączniej wysokości 167 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu - 30 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w stawce minimalnej 120 zł (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych według brzmienia na datę wniesienia pozwu, Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa - 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.